

Bree Tanner
rövid második
élete

az eclipse-hez

fine
selection

S T E P H E N I E M E Y E R

S T E P H E N I E M E Y E R

bree tanner
rövid második élete
az eclipse-hez

S T E P H E N I E M E Y E R

bree tanner
rövid második élete
az eclipse-hez

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Stephenie Meyer
A mű eredeti címe:
The short second life of Bree Tanner: An Eclipse novella

Fordította: Bosnyák Viktória
Szerkesztette: Garamvölgyi Katalin
Copyright © 2010 by Stephanie Meyer

© Ez a kiadás a Little, Brown and Company, New York, New York, USA
céggel való megállapodás alapján jött létre.

©Minden jog fenntartva.

© This edition published by arrangement with Little, Brown and
Company, New York, New York, USA.

© All rights reserved.

Jacket design by Gail Doobinin
Jacket photo © Roger Hagadone
Jacket © 2010 Hachette Book Group, Inc.
The Twilight Saga™

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 382 8

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve
rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a
teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan
vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást –
nem sokszorosítható.

*Asya Muchniknak
és Meghan Hibbettnek*

BEVEZETÉS

NINCS KÉT EGYFORMA ÍRÓ. Mindannyiunkat más inspirál és hajt: nem véletlen, hogy egyes szereplők velünk maradnak, míg mások eltűnnek a süllyesztőben. Nekem személy szerint sosem sikerült rájönnöm, miért kezdenek egyes alakjaim önálló életet élni, de mindig örülök, ha megtörténik. Ezeket a figurákat a legkönnyebb megírni, így általában az ő történeteik azok, amelyeket be is fejezek.

Bree is közéjük tartozik, így hát ő a fő oka annak, hogy ezt a történetet most a kezeden tarthatod, ahelyett, hogy elveszett volna a számítógépem mappáinak útvesztőjében. (A másik két okot Diegónak és Frednek hívják.)

Bree akkor fogott meg, amikor a Napfogyatkozást szerkesztettem. Szerkesztettem, nem pedig írtam. Amikor az első változatot írtam, rajtam volt az egyes-szám-első-személy szemellenzője: minden lényegtelen, amit Bella nem látott, hallott, vagy érzett, amit nem ízlelt meg, és nem érintett. A történet kizárólag az ő élménye volt.

A következő fázis során, a szerkesztéskor egy kissé eltávolodtam Bellától, hogy megnézzem, miként áramlik a történet. Szerkesztőm, Rebecca Davis nagyban hozzájárult ehhez a folyamathoz, és sok olyasmire rákérdezett, amit Bella nem tud, viszont jobban megvilágítaná a történet megfelelő részeit. Mivel Bree az egyetlen újszülött, akit Bella lát, először Bree szemszögéből közelítettem, miközben azt mérlegeltem, hogy mi történik a kulisszák mögött. Azon tűnődtem, milyen lehet pincében lakni az újszülöttekkel, és hagyományos vámpír módon vadászni. Elképzeltem a világot Bree szemével. Ez könnyen ment. Bree már a kezdetektől nagyon jól körvonalazódott szereplő volt, néhány barátja is minden erőlködés nélkül életre kelt. Nálam ez általában így működik: megpróbálok rövid szinopszist írni arról, hogy mi történik majd a történet adott részében, s végül párbeszédeket jegyzetelek. Ezúttal szinopsis helyett azon kaptam magam, hogy Bree életének egy napját írom meg.

Amikor Bree-ről írtam, először játszottam egy olyan narrátor szerepét, aki „igazi” vámpír: vadász és szörnyeteg. Az ő vörös szemén át láttam az embereket. Egyszeriben nevetségessé váltak, gyenge, könnyű prédának tűntek, akiknek mindössze annyi a szerepük, hogy ízletes uzsonnául szolgáljanak. Éreztem, milyen ellenségektől körülvéve egyedül, mindig résen lenni, amikor semmi sem biztos, csak az, hogy veszélyben forog az életem.

Elmerültem ezen teljesen másfajta vámpírok, az újszülöttek életében. Az ő életükbe még sosem gondoltam bele, még akkor sem, amikor Bella végül vámpírrá lett. Bella sosem volt olyan újszülött, mint Bree. Ez izgalmas, sötét és alapvetően tragikus tapasztalat volt. Ahogy egyre közelebb jutottam az elkerülhetetlen véghez, mindinkább azt kívántam, bárcsak egy kicsit másképpen fejeztem volna be a Napfogyatkozást.

Kíváncsi vagyok, hogyan fogsz érezni Bree iránt, aki olyan kicsi és látszólag jelentéktelen figura az Eclipse-ben. Bella szemszögéből nézve csupán öt percig létezik. Története mégis fontos az egész regény megértéséhez.

Amikor azt a jelenetet olvastad a Napfogyatkozásban, amelyben Bella őt bámulva felméri saját lehetséges jövőjét, eszedbe jutott, hogy vajon mi juttatta oda Bree-t? Ahogy Bree dühösen mered Bellára, eltűnődtél azon, vajon milyennek látja Bellát és Cullenéket? Valószínűleg nem. De még ha meg is tetted, fogadni mernék, hogy nem is sejtetted a titkait.

Remélem, végül legalább annyira megkedveled Bree-t, mint én, bár ez némiképpen kegyetlen kívánság. Hisz tudod jól: számára nincs happy end. De legalább megismered az egész történetet. És tudni fogod, hogy soha, egyetlen nézőpont sem lényegtelen.

Jó olvasást!

Stephenie

OSTROMÁLLAPOT SEATTLE-BEN – ÚJRA EMELKEDIK A HALÁLOS ÁLDÓZATOK SZÁMA – harsogta a szalagcím. Ezt még nem láttam. Úgy látszik, valaki időközben feltöltötte az újságautomatát. Mákja van, hogy már nincs a közelben.

Óriási! Riley el fogja dobni az agyát. Majd ügyelek, hogy ne legyenek szem előtt, amikor meglátja a címlapot. Tépje csak le másnak a fejét.

Egy lepukkant, kétemeletes épület sarka mögött álltam a sötétben, igyekeztem nem feltűnést kelteni, és arra vártam, hogy valaki döntsön. Mivel nem akartam senki szemébe nézni, a falra bámultam magam mellett. Az épület földszintjén rég bezárt lemezbolt. Az időjárásnak vagy a vandáloknak áldozatul esett kirakatüvegeket furnérlemez helyettesítette. Felette lakások – nyilván üresen, mert nem hallottam az alvó emberek hétköznapi neszt. Nem csoda. A ház úgy festett, mint ami egy erősebb széllelkéstől összedőlne. A keskeny, sötét utca túloldalán levő épületek pedig egyszerűen romosak voltak.

Nem akartam megszólalni, és magamra vonni a figyelmet, de azt kívántam, bárcsak döntene már valaki. Iszonyúan szomjas voltam, és nem nagyon izgatott, hogy jobbra megyünk-e, balra, vagy a tetőn át. Egyszerűen csak találni akartam néhány peches embert, akiknek annyi idejük sem lenne, hogy azt gondolják: „rossz időben, rossz helyen”.

Sajnos ma éjjel Riley a létező két legbénább vámpírral küldött ki. Mintha nem is törődne azzal, hogy kiket küld együtt vadászni. Az sem izgatta különösebben, hogy kevesebben fognak hazatérni, ha nem a megfelelő emberek kerülnek egy csapatba. Ezúttal Kevin és valami szőke srác volt a nyakamon, akinek még a nevét sem tudtam. Mindketten Raoul bandájához tartoztak, ami egyet jelentett azzal, hogy idióták. És veszélyesek. De pillanatnyilag leginkább hülyék.

Ahelyett, hogy eldöntötték volna, merre menjünk vadászni, valahogy arról kezdtek vitatkozni, melyikük kedvenc szuperhősből válna jobb vadász. A névtelen szőke most a Pókember mellett érvelt, és a rajzfilm főcímmel dúdolva rohant fel épp egy téglafalon. Elkecseregettem a sóhajomat. Fogunk ma egyáltalán kajálni?

Balról apró mozdulatra lettem figyelmes. Diego volt az. Riley őt is velünk küldte vadászni. Nem sokat tudtam róla, csak annyit, hogy idősebb, mint a legtöbb. Azt beszéltek, hogy ő Riley jobbkeze. Ettől nem kedveltem jobban, mint a többi marhát.

Engem nézett. Nyilván hallotta a sóhajomat. Elfordítottam a tekintetem.

Hajtsd le a fejed, és tartsd a szád! – Így lehet életben maradni Riley hordájában.

– A Pókember nyálas lúzer – kiáltott fel Kevin a szőke srácnak.
– Sasoljad, hogy vadászik egy igazi szuperhős – vigyorodott el szélesen. Fogsora megcsillan az utcai lámpa éles fényében.

Azzal kiugrott az utca közepére, éppen amikor egy autó reflektora megjelent a sarkon, és kékesfehér fénye visszatükröződött a repedezett úttestről. Megtornáztatta a bicepszét, aztán két megfeszített karját lassan összevonta maga előtt, ahogy egy profi pankrator mutogatja magát. A kocsi közeledett. Valószínűleg arra számított, hogy Kevin elhúz előle a fenébe, ahogy azt egy normális ember tenné. Ahogy *kellene*.

– Hulk dühös! – óbégatott Kevin. – Hulk... CSATT!

Előreugrott, s még mielőtt a kocsi fékezhetett volna, megragadta az első lökhárítóját, és átdobta a feje fölé. A verda fémes visítással és hatalmas üvegcsörömpöléssel, felfordulva landolt az úttesten. Az utastérben egy nő sikoltozni kezdett.

– Öregem! – csóválta a fejét Diego. Helyes fickó volt sűrű, sötét, göndör hajával, nagy, tágra nyílt szemével és szép, telt ajkaival, de hát melyikük nem? Még Kevin és Raoul többi gyógyosa is *helyes* volt. – Kevin, elvileg nem kellene feltűnést keltenünk. Riley azt mondta...

– *Riley azt mondta!* – utánozta Kevin nyafogó szoprán hangon. – Legyen már vér a pucádban, Diego! Riley nincs itt.

Kevin átugrott a felborult Hondán, és egyetlen ökölcsapással beverte a vezető oldali ablakot, ami valami csoda folytán épségben maradt. Az üvegtörmeléken és a lassan leeresztő légzsákon keresztül igyekezett kihalászni a vezetőt.

Hátat fordítottam, és visszatartottam a lélegzetemet. Minden erőmmel igyekeztem megőrizni a maradék eszemet.

Képtelen voltam nézni, ahogy Kevin táplálkozik. Ahhoz túlságosan szomjaztam, arra pedig semmi szükségem sem volt, hogy belém kössön. Semmi kedvem nem volt felkerülni Raoul listájára.

A szőke srácnak nem voltak hasonló gondjai. Ellökte magát a fejem fölötti téglafaltól, és könnyedén mögém szökkent. Hallottam, ahogy Kevinnel egymásra mordulnak, majd egy cuppanó reccsenést, és a nő sikolya elhalt. Valószínűleg kettétépték.

Igyekeztem nem gondolni rá, de lángolt a torkom, és hallottam a vér csöpögését a hátam mögött, amitől még elviselhetetlenebbül égett a torkom, pedig nem is vettem levegőt.

– Na, én tiplizek – hallottam Diego motyogását.

Azzal eltűnt a sötét épületek közötti hasadéokban, én pedig a sarkában. Ha nem lépek le gyorsan, végül Raoul vadbarmaival civazkodnék egy test felett, amiben már úgyszemint sok vér maradt. Akkor pedig esetleg én leszek az, aki nem tér haza.

Fú, de ég a torkom! Összeszorítottam a fogamat, hogy ne sikítsak a fájdalomtól.

Diego nyílsebesen rohant a koszos mellékutcában, aztán – a zsákutca végén – fel a falon. Megkapaszkodtam a téglák közötti résekben, és felhúzódzkodtam a nyomában.

A tetőn aztán elhúzott, könnyedén lendült egyik épületről a másikra, a tengerszoros vizéről tükröződő fények felé. Maradtam szorosan mögötte. Fiatalabb voltam nála, ezért erősebb. Szerencse, hogy mi, fiatalabbak, voltunk a legerősebbek, különben az első hetet sem éltük volna túl Riley bandájában. Könnyen megelőzhettem volna Diegót, de kíváncsi voltam, hová megy, és nem akartam, hogy mögöttem legyen.

Kilométereken át nem állt meg. Már majdnem az ipari dokkoknál jártunk. Hallottam, ahogy halkán füstölög magában.

– Micsoda idióták! Mintha Riley nem jó okkal adna utasításokat. Például, hogy túléljük. Túlzás lenne elvárni némi józan ész?

– Hé! – kiáltottam rá. – Fogunk ma még vadászni? Nekem lán-
gol a torkom.

Diego egy gyárépület széles tetején landolt, aztán megpördült. Óvatosságból hátraugrottam néhány métert, de nem mozdult fel-
lém agresszívan.

– Aha – mondta. – Csak el akartam egy kicsit távolodni azoktól
az agyahagyottaktól.

Egész barátságosan mosolygott rám, én meg csak bámultam.

Ez a Diego más, mint a többiek. Azt hiszem, inkább... nyugodt-
nak mondható. Normálisnak. Nem a mostani állapothoz, hanem
az azelőttihez képest. A szeme sötétebb vörös, mint az enyém. Úgy
látszik, öregebb annál, mint hallottam.

Odalentről Seattle szegényebb negyedének éjszakai zajai hallat-
szottak. Néhány kocsi, erős basszussal dübörgő zene, pár ideges,
sietős léptekkel haladó ember, a távolban valami hamisan környi-
káló csöves.

– Bree vagy, igaz? – kérdezte Diego. – Az egyik újonc.

Ez nem tetszett. *Újonc*. Na, mindegy.

– Aha. Bree. De nem az utolsó csoporttal érkeztem. Már majd-
nem három hónapos vagyok.

– Egész ügyes vagy a korodhoz képest – jegyezte meg. – Nem
sokan lettek volna képesek így otthagyni a baleset helyszínét. – Ezt
úgy mondta, mint valami bókot, mintha igazán mély benyomást
tettem volna rá.

– Nem akartam összeakaszkodni Raoul idiótáival.

Bólintott.

– Ámen, hugi. Az efféle csak bajt kever.

Fura. Diego fura. Mintha valami hétköznapi beszélgetést foly-
tatna. Semmi ellenségesség, semmi gyanakvás. Mintha nem azt

latolgatná, hogy mennyire nehéz vagy éppenséggel könnyű lenne megoldnie ebben a pillanatban. Egyszerűen csak beszélget velem.

– Mióta vagy Riley-val? – kérdeztem kíváncsian.

– Lassan tizenegy hónapja.

– Húha! Régebben, mint Raoul.

Diego a szemét forgatta, és kiköpött egy adag mérget a tető szélén át.

– Na ja. Emlékszem, amikor Riley meghozta ezt a söpredéket. Attól fogva minden rosszabb lett.

Egy pillanatig hallgattam, azon tűnődve, hogy vajon minden nála fiatalabbat az aljanép közé sorol-e. Nem mintha érdekelt volna. Már nem izgatott, hogy más mit gondol. Felesleges. Ahogy Riley is megmondta, most már isten vagyok. Erősebb, gyorsabb, *jobb*. Senki más nem számít.

Ekkor Diego füttyentett egy halkat.

– Na, tessék! Csak egy kis ész és türelem kell – mutatott le az utca túloldalára.

A lilás sötét sikátor sarka félig eltakart egy férfit, aki káromkodva pofozott egy nőt, miközben egy másik lány némán figyelte. A ruháikból ítélve egy strici lehetett, két alkalmazottjával.

Riley ezt javasolta. A söpredékre vadásszunk. Azokat válasszuk, akiket senki sem fog hiányolni, akik nem hazafelé igyekeznek a családjukhoz, azokat, akiknek az eltűnését senki nem fogja bejelenteni a rendőrségnek.

Bennünket is ugyanígy választott ki. A kaja és az istenek is a söpredékből származtak.

Egyesekkel ellentétben én még mindig azt tettem, amit Riley mondott. Nem azért, mert kedveltem. Ez az érzés régen elmúlt.

Hanem azért, mert amit mondott, helyesnek hangzott. Mi értelme felhívni a figyelmet arra, hogy egy maroknyi újszülött vámpír a saját vadászterületének akarja Seattle-t? Ez mitől lesz jó nekünk?

Még csak nem is hittem a vámpírok létezésében, amíg magam is azzá nem váltam. Ha a világ nagy része nem hisz a vámpírokban, akkor a többi vámpír bizonyára okosan vadászik, úgy, ahogy Riley mondta. Valószínűleg jó okuk van rá.

Diego pedig azt mondta, az okos vadászathoz csak egy kis ész és türelem kell.

Persze mindannyian sokat hibáztunk, amiről aztán Riley olvashatott az újságban. Morgott, kiabált velünk, és ripityára tört mindent, mint például Raoul kedvenc videojátékát. Ilyenkor Raoul feldühödött, széttépett valakit, aztán fel is gyújtotta. Erre Riley még pipább lett, újra mindent átkutatott, és elkobozta az összes gyufát és öngyújtót. Néhány ilyen kör után Riley újabb maroknyi vámpírrá változtatott léhűtőt hozott haza, hogy pótolja a veszteséget. Végtelen ciklus volt.

Diego az orrán át vette a levegőt – mélyen, hosszan szívta be –, én pedig figyeltem, ahogy megváltozik a teste.

Ott guggolt ugrásra készen, fél kezével a tető szélét markolva. Eltűnt minden furcsa barátságossága. Most vadász volt.

Nem volt nehéz felismernem az érzést. Ismerős volt, amit értettem és átéltem.

Kikapcsoltam az agyamat. Ideje vadászni. Nagy levegőt vettem, beszívtam a lentiek vérének illatát. Nem csak ők jártak a közelben, de ők voltak a legközelebb. Azt, hogy *kire* vadászunk, még az előtt el kell döntenem, hogy megéreznék a prédá szagát.

Utána már késő gondolkodni...

Diego elengedte a tető szélét, s eltűnt a szemem elől. Túl halkan ért földet ahhoz, hogy a síró prosti, a bambuló csaj vagy a dühös strici felfigyeljen rá.

Halk morgás tört elő a torkomból. Az enyém. Ez a vér az *enyém*. Fellángolt a tűz a torkomban, és semmi másra nem tudtam gondolni.

Leugrottam a tetőről, és úgy szaltóztam át az utcán, hogy pont a síró szőke mellett érjek földet. Éreztem, hogy Diego ott van szorosan mögöttem, ezért figyelmeztetően ráfordultam, miközben a hajánál fogva elkaptam a meglepett lányt. Odarántottam a sikátor falához, aminek nekitámasztottam a hátamat. Önvédelemből. Biztos, ami biztos.

Azután, amikor megéreztem a meleget a nő bőre alatt, hallottam, ahogy pár ujjnyira ver a szíve, teljesen megfeledkeztem Diegóról.

Sikolyra nyitotta a száját, de egy harapással szétroppantottam a légsövét, még mielőtt megnyikkanhatott volna. Nem hallatszott más, csak a levegő sípolása és a tüdejében bugyborékoló vér, meg a halk nyöszörgés, amit nem tudtam megakadályozni.

A vére meleg volt és édes. Eloltotta a lángolást a torkomban, és könnyített a gyomromban szűnni nem akaró, mardosó ürességen. Csak szívtam és nyeltem, alig lévén tudatában bármi másnak.

Ugyanezt a hangot hallottam Diego felől is. Neki a pasas jutott. A másik nő eszméletlenül feküdt a földön. Egyikük sem csapott zajt. Diego ügyes volt.

Az emberekkel az a baj, hogy egyszerűen sosincs elég vérük. Mintha a lány néhány másodperc alatt kiürült volna. Csalódottan ráztam ernyedt testét. A torkom újra felizzott.

A földre dobtam a lecsapolt testet, és leguggoltam a fal mellett, azon tűnődve, hogy mi lenne, ha felkapnám az ájult lányt, és elhúznék vele, mielőtt Diego megakadályozhatná.

Ő máris végzett a férfival. Rám vetett tekintetét nem nevezhetem másnak, mint... megértőnek. Ez persze lehetett volna óriási tévedés a részemről. Soha senki nem viseltetett irántam megértéssel, ezért nem tudtam, milyen is az.

– A tied lehet – biccentett a földön fekvő, ernyedt lány felé.

– Viccelsz?

– Nem. Nekem egyelőre elég volt. Majd később vadászunk még.

Miközben óvatosan méricskéltem, hátha mégis valami hülye trükk rejlik az ajánlat mögött, előrelendültem, és felkaptam a lányt. Diego nem mozdult, nem állított le. Kissé elfordult, és felnézett a fekete égre.

Fogaimat a nő nyakába mélyesztettem, miközben a szememet le nem vettem Diegóról. Ez jobb volt, mint az előző. Tökéletesen tiszta volt a vére. A szőke vérének volt valami drogos mellékíze, bár már megszoktam, alig vettem észre. Mivel követtem a söpredékszabályt, ritkán jutottam igazán tiszta vérhez. Úgy tűnt, Diego is tartja magát a szabályokhoz, és bizonyára érezte, hogy miről monddott le.

Vajon miért tette?

Amikor a második test is kiürült, némileg megkönnyebbültem. Böven volt vér a szervezetemben. Valószínűleg az elkövetkező pár napban nem újul ki a perzselő érzés.

Diego várakozás közben fütyörészett. Amikor halk puffanással a földre ejtettem a testet, felém fordult és elmosolyodott.

– Izé, kösz – mondtam.

Rábólintott.

– Úgy tűnt, nagyobb szükséged van rá, mint nekem. Emlékszem, milyen nehéz elviselni eleinte.

– Aztán könnyebb lesz?

Vállat vont.

– Bizonyos szempontból.

Egy másodpercig egymást néztük.

– Ne dobjuk a tengerbe a hullákat? – javasolta.

Lehajoltam, fogtam a halott szőkét, és ernyedtetten a vállamra dobtam. Már éppen indultam a másik nőért, de Diego a stricivel a hátán megelőzött.

– Majd én viszem – mondta.

Követtem fel a sikátor falán, aztán átlendültünk a gyorsforgalmi út T-gerendái alatt. Az odalent elhaladó kocsik fénye nem ért el hozzánk. Arra gondoltam, milyen ostobák az emberek, milyen gyanútlanok, és örültem, hogy nem tartozom a tudatlanok közé.

A sötétség leple alatt egy éjszakára bezárt, elhagyatott mólóhoz igyekeztünk. Diego nem vacakolt a beton végén, csak egyszerűen leugrott a pereméről terjedelmes terhével együtt, és eltűnt a vízben. Követtem a példáját.

Olyan simán és gyorsan úszott, mint egy cápa, egyre mélyebbre és messzebbre jutott a fekete szorosban. Hirtelen lelassított, amikor megtalálta, amit keresett, egy hatalmas, nyálkás, gömbölyű sziklát az óceán fenekén, melynek oldalára tengeri csillagok és hulladék tapadt. Több mint harminc méter mélyen lehettünk, ahol egy hétköznapi ember szurokfeketének lát mindent. Diego elengedte a nála lévő testeket, melyek ráérősen ringatóztak mellette az áramlatban, míg ő lassan benyúlt a gusztustalan homokba a szikla alá. Hamar sikerült fogást találnia rajta, és megemelte a követ a helyéről. Súlya derékig belenyomta Diegót a sötét tengerfenékebe.

Felnézett és bólintott felém.

Odaúsztam hozzá, közben belekaroltam az ő két hullájába. Elsőként a szőkét dugtam be a szikla alatti fekete lyukba, aztán a másikat

és végül a stricit. Finoman rúgtam rajtuk egyet, hogy biztosan bent maradjanak, aztán félreálltam az útból. Diego visszaengedte a követ, az egy kicsit imbolygott, ekkor társam kirúgta magát az iszapból, felúszott a gömbölyű szikla tetejére, és lenyomta, laposra préselve az alatta levő akadályt.

Aztán hátraúszott egy kicsit, hogy megsemmisítse munkájának eredményét.

– Tökéletes – mondtam hangtalanul. Ez a három test sosem fog felbukkanni. Riley nem fog a hírekből értesülni róluk.

Diego elvigyorodott, és feltartotta a kezét.

Beletelt egy percbe, mire rájöttem, hogy pacsizni akar. Tétován úsztam oda hozzá, a tenyeremet az övéhez ütöttem, majd el is rúgtam magam, hogy legyen egy kis távolság kettőnk között.

Értetlen arcot vágott, aztán nyílsebesen elindult a felszín irányába.

Zavarodottan igyekeztem a nyomában maradni. Amikor kibukkantam a vízből, ő fulladozott a nevetéstől.

– Mi van?

Egy percig nem bírt felelni. Végül kinyögte:

– A világ legpocsékabb pacsija.

Bosszúsan szipogtam.

– Nem tudhattam biztosan, hogy nem akarsz-e éppen tőből kitépni a karomat, vagy valami.

Felhorkant.

– Nem tenném.

– Bárki más viszont igen – vágtam vissza.

– Az igaz – ismerte el, és hirtelen elpárolgott a jókedve. – Akarsz vadászni még egy kicsit?

– Viccelsz?

Egy híd alatt másztunk ki a vízből, és akkora mákunk volt, hogy azonnal rábukkantunk két csövesre, akik kőkorszaki, mocskos há-lózsákokban aludtak régi újságokból eszkábált, közös matracukon. Egyikük sem ébredt fel. Vérük savanyú volt az alkoholtól, de azért jobb, mint a semmi. Őket is a szorosban temettük el, csak egy másik szikla alá.

– Na, ez nekem néhány hétre elég – közölte Diego, amikor már újra a parton álltunk egy másik kihalt móló végén, és csöpögött belőlünk a víz.

Felsóhajtottam.

– Ez most könnyen ment. De nekem néhány nap múlva megint lángolni fog a torkom. Riley meg valószínűleg megint Raoul valamelyik mutánsával küld majd vadászni.

– Veled mehetek, ha szeretnéd. Riley nagyjából hagyja, hogy azt csináljak, amit akarok.

Egy pillanatra gyanakodva fogadtam az ajánlatot, de Diego tényleg másnak tűnt, mint az összes többi. Máshogy is éreztem magam vele. Mintha nem kéne attól tartanom, hogy hátba támad.

– Szeretném – ismertem be. Helytelennek tűnt illet mondani. Túl sebezhető, vagy mi.

De ő csak annyit mondott:

– Nagyszerű! – és rám mosolygott.

– Hogy lehet, hogy Riley ilyen hosszú pórázra enged? – kérdeztem, mert kíváncsi voltam a kettőjük kapcsolatára. Minél több időt töltöttem Diegóval, annál kevésbé tudtam elképzelni, hogy szoros kapcsolatban lenne Riley-val. Diego annyira... barátságos. Egyáltalán nem olyan, mint Riley. De talán az ellentétek az ő esetükben is vonzzák egymást.

– Riley tudja, hogy feltakarítok magam után. Jut eszembe, nem bánod, ha elintézzük valamit?

Kezdttem nagyon jól érezni magam ezzel a fura fiúval. Érdekelt. Látni akartam, mit fog csinálni.

– Naná! – feleltem.

Átsietett a mólón, a vízparttal párhuzamosan futó út felé. Követtem. Megéreztem néhány ember szagát, de tudtam, túl sötét van, és túl gyorsak vagyunk ahhoz, hogy észrevegyenek.

Megint a háztetőket választotta. Néhány ugrás után felismertem a saját szagunkat. A korábbi útvonalunkat követte visszafelé.

Aztán visszaértünk az első sikátorhoz, ahol Kevin meg a másik srác marháskodott a kocsival.

– Ez hihetetlen! – morgott Diego.

Úgy tűnt, Kevin & Tsa egyszerűen otthagytak mindent, mint eb a szaharát. Két kocsi hevert egymáson, és a hullák száma egy maroknyi járókelővel szaporodott. A zsaruk még nem érkeztek meg, mivel mindenki halott volt, aki bejelentette volna a felfordulást.

– Segítesz rendet csinálni? – kérdezte.

– Persze.

Leugrottunk, Diego pedig sietve úgy rendezte el a kocsikat, hogy egy őrzőgő óriás bébi által összedobált kupac helyett úgy nézzen ki, mintha összeütköztek volna. Fogtam az úttesten fekvő, két kiszívott, élettelen testet, és betuszkoltam őket alulra az ütközés nyilvánvaló helyszínén.

– Csúnya baleset – jegyeztem meg.

Diego elvigyorodott. A zsebében lévő, visszazárható nejlontasakból elővett egy öngyújtót, és nekilátott meggyújtani az áldozatok ruházatát. Én is előkaptam az enyémet, amelyet Riley mindig visz-szszolgáltatott, amikor vadászni indultunk, és amit Kevinnek is

használnia kellett volna. A kárpitot vettem kezelésbe. A lecsapolt és vámpírméreggel átitatott testek könnyen lángra kaptak.

– Húzódj hátrébb! – figyelmeztetett Diego, és láttam, ahogy kinyitja az első autó tanksapkáját. A legközelebbi falra ugrottam, és egy emelettel feljebből figyeltem. Hátrált néhány lépést, és meggyújtott egy szál gyufát. Tökéletesen célzott, és bele is talált a kis lyukba. Ugyanabban a másodpercben felugrott mellém.

A robbanás zaja az egész utcát megrázta. Fények lobbantak a sarkon.

– Szép volt – mondtam.

– Kösz, hogy segítettél. Menjünk vissza Riley-hoz?

Ezen elgondolkodtam. Riley háza igazán nem az a hely, ahol szívesen töltöttem volna az éjszaka hátralévő részét. Nem akartam viszontlátni Raoul hülye képét, és hallgatni a folyamatos üvöltözést és veszekedést. Nem akartam fogcsikorgatva Frász Fred mögé bújni, hogy leszálljanak rólam. És már minden könyvemet kiolvastam.

– Én ráérek – mondta, arcomról leolvasva gondolataimat. – Nem kell azonnal visszamennünk.

– Jó lenne valami olvasnivaló.

– Nekem meg egy kis zene kellene – vigyorodott el. – Gyerünk shoppingolni!

Újra a tetőkön haladva siettünk át a városon, egy barátságosabb környék felé. Néhol szélvészfért rohantunk a sötét utcákon, ott, ahol az épületek távolabb álltak egymástól. Nem sok időbe telt, hogy találjunk egy üzletsort, az egyik nagy hálózat könyvesboltjával. Letörtem a lakatot az egyik tetőajtóról, és már bent is voltunk. A kihalt üzletben csak az ajtókon és az ablakokon volt riasztó. Én egyenesen a H betűhöz mentem, míg Diego a hátul levő zenei részleg felé indult. Épp most végeztem a Hale vezetéknévű írókkal,

így hát fogtam a sorban következő tucatnyi könyvet. Azzal elleszek egy-két napig.

Körülnéztem, hol lehet Diego. A kávézósarok egyik asztalánál találtam, új CD-inek hátsó borítóját tanulmányozva. Megtorpan-
tam, de aztán csatlakoztam hozzá.

Furcsa érzés fogott el, mert olyan kísérteties, kellemetlenül ismerős volt a helyzet. Ültem már így valamikor, szemben valaki-
vel. Lazán dumálgattam vele olyasmikről, ami nem az élet és a ha-
lál, nem a vérszomj és a vér. De az egy másik, elmosódott életben
történt.

Amikor legutóbb valakivel szemben ültem egy asztalnál, az illető
Riley volt. Több okból is nehezemre esett visszaemlékezni arra
az éjszakára.

– Na és hogyhogy sosem látlak a házban? – kérdezte váratlanul
Diego. – Hová bújsz?

Egyszerre nevettem és grimaszoltam.

– Általában Frász Fred mögött húzom meg magam, bárhol lóg-
jon is.

– Komolyan? – húzta az orrát. – És azt hogy bírod?

– Meg lehet szokni. Mögötte nem annyira rossz, mint előtte.
Mindenesetre az a legjobb búvóhely, amit csak találtam. Fred kö-
zelébe senki sem megy.

Diego bólintott, még mindig némi undorral.

– Az már igaz. Ez is a túlélés egyik módja.

Vállat vontam.

– Tudtad, hogy Fred Riley egyik kedvence? – kérdezte.

– Komolyan? Hogyhogy?

Frász Fredet ki nem állhatta senki. Én voltam az egyetlen, aki
megpróbálta, és én is kizárólag önvédelemből.

Diego cinkosan hajolt hozzám. Már annyira megszoktam furcsa viselkedését, hogy arcizmom sem rándult.

– Hallottam egyszer, mikor *övele* beszélt telefonon.

Megborzongtam.

– Tudom – mondta, és megint olyan megértő volt a hangja. Abban persze nincs semmi szokatlan, ha együtt érzünk egymással, amikor *öróla* van szó. – Néhány hónapja történt. Mindenesetre Riley rém izgatottan beszélt Fredről. Abból, amit mondtak, azt vettem ki, hogy egyes vámpíroknak vannak különleges képességeik. Úgy értem, többre képesek, mint az átlag. És ez jó. Az olyanokat keresi. Vámpírokat, akik többre képessssssek.

Olyan hosszú s-sel mondta, hogy jóformán hallottam, ahogy fejben leírja azt a sok s betűt.

– Milyen képességek?

– Úgy tűnik, mindenféle. Gondolatolvasás, nyomkeresés, sőt, még jövőbelátás is.

– Na, ne!

– Nem hülyülök. Azt hiszem, Fred szándékosan képes taszítani az embereket. Ő maga akarja, hogy undorodjunk közelségének még a gondolatától is.

– És ez miért jó? – tűnődtem.

– Életben tartja, nem? Azt hiszem, téged is ez tart életben.

Bólintottam.

– Azt hiszem, igen. Mondott még valakiről valamit? – Megpróbáltam felidézni magamban bármi furcsát, amit láttam, vagy éreztem, de Fred egyedi volt. A pojácák, akik ma éjjel szuperhőst játszottak a sikátorban, semmi olyat nem tettek, amire ne lett volna képes bármelyikünk.

– Raoult említette – biggyesztette le a szája sarkát.

– Milyen képessége van Raoulnak? Életveszélyes hülyeség?

Diego felhorkant.

– Na, az tuti. De Riley szerint van valamiféle mágnesessége. Az emberek vonzódnak hozzá, követik.

– Csak a retardáltak.

– Aha, Riley is mondta. Mintha – folytatta, egészen jól utánozva Riley-t – a *szelídebb* srácokra nem lenne hatással.

– Szelíd?

– Arra következtettem, hogy ezzel az olyanokra utal, amilyenek mi vagyunk, akik képesek néha gondolkodni.

Nem szeretem, ha szelídnek neveznek. Nem hangzik jól. De a magyarázata már sokkal jobban tetszett.

– Mintha valami okból Riley-nak szüksége lenne arra, hogy Raoul vezessen. Azt hiszem, készülőben van valami.

Amikor ezt mondta, furcsa bizsergés futott végig a gerincemen, amitől kihúztam magam ültőmben.

– Mint például?

– Gondolkoztál már azon, miért olyan fontos neki, hogy ne keltsünk feltűnést?

Fél másodpercig haboztam, mielőtt feleltem volna. Riley jobbkeztől nem vártam volna ilyesfajta keresztkérdést. Majdnem úgy hangzott, mintha megkérdőjelezné Riley szavait. Hacsak nem épp Riley nevében kérdezi, kémként. Hogy kiderítse, mit gondolnak róla a „gyerekek”. De nem úgy éreztem. Diego sötétvörös szeme nyílt volt, bizalommal tekintett rám... És miért izgatná ez Riley-t? Lehet, hogy a szóbeszéd Diegóról teljesen alaptalan. Csak pletyka.

Őszintén feleltem.

– Hát igen. Az igazság az, hogy épp ezen gondolkodtam.

– Rajtunk kívül is vannak vámpírok a világon – közölte ünnepelesen.

– Tudom. Riley mond néha ezt-azt. De nem lehetnek túl sokan. Akkor csak észrevettük volna már őket, nem?

Bólintott.

– Én is azt hiszem. Éppen ezért elég fura, hogy *ő* egyre többet hoz létre belőlünk, nem gondolod?

– Na, ja – komorultam el. – Mert az kizárt, hogy Riley kedveljen bennünket, vagy ilyesmi... – Megint elhallgattam, hátha tiltakozik, de nem tette. Csak várt, egyetértően bólogatott, így hát folytattam. – És *ő* még csak be sem mutatkozott nekünk. Igazad van. Így még nem gondoltam át. Vagyis egyáltalán nem gondolkodtam rajta. De hát mire kellünk nekik egyáltalán?

Diego felvonta a fél szemöldökét.

– Megmondjam, mit gondolok?

Gyanakvóan bólintottam, de már nem miatta aggodalmaskodtam.

– Mint mondtam, valami készül. Azt hiszem, védelmet akar, és Riley-t bízta meg a frontvonal létrehozatalával.

Ezen elgondolkoztam, mire a gerincem megint bizseregni kezdett.

– Miért nem mondja el nekünk? Nem kellene nyitva tartanunk a szemünket, vagy valami?

– Annak volna értelme – értett egyet velem.

Néhány hosszúnak tűnő másodpercig némán néztük egymást. Én nem tudtam semmi egyebet, és úgy tűnt, *ő* sem.

Végül vágtam egy grimaszt:

– Nem tudom, bevegym-e... mármint azt, hogy Raoul *bármiben* is jó.

Felnevetett.

– Nehéz elképzelni. – Aztán kinézett az ablakon a sötét kora reggelbe. – Elment az idő. Jobb lesz visszaindulnunk, mielőtt még ropogósra sülünk.

– Ne süss fel nap, fényes nap, kertek alatt a ludaid megsülnek – énekeltem halkán, miközben felálltam, és összegyűjtöttem a könyvkupacomat.

Diego kuncogott.

Útban visszafelé még egyszer megálltunk egy kis időre a szomszédos kihalt Targetben, nagy, visszazárható nejlonzacskóért és két hátizsákért. Duplán bezacsizóztam minden könyvemet. Utálom az elázott, hullámos lapokat.

Aztán – főként a tetőkön át – visszamentünk a vízhez. Az ég keleten épp csak szürkülni kezdett. A két éjjeliőr, akinek az orra előtt becsobbantunk a szoros vizébe a nagy komp mellett, semmit sem vett észre. Májjuk volt, hogy jóllaktam, különben túl közel lettek volna, hogy uralkodni tudjak magamon; aztán a zavaros vízben igyekeztünk vissza Riley háza felé.

Először nem tudtam, hogy versenyzünk. Én csak azért úsztam gyorsan, mert hajnalodott. Általában nem késem. Ha őszinte akarnék lenni magammal, azt mondanám, eléggé cikis egy vámpír lettem. Betartom a szabályokat, és nem okozok gondot. A csapat leggázabb srácaival lógok, és mindig korán hazaérek.

De aztán Diego tényleg rákapcsolt. Néhány hosszal megelőzött, majd hátrafordult; mosolya azt jelentette: *mi van, csak nem lemaradtál?*, majd teljes erőből tovább úszott.

Na, ezt már eszem ágában sem volt lenyelni. Nem rémlik, hogy azelőtt versengő típus voltam-e – az egész olyan távolinak és jelentéktelennek tűnt –, de talán az lehettem, mert azonnal reagáltam

a kihívásra. Diego jól úszott, de én erősebb voltam, főleg így, kicsivel évés után.

– Na csál – szóltam oda hangtalanul, de nem biztos, hogy látta.

Magam mögött hagytam a sötét vízben. Nem vesztegethettem az időt hátrapislogásra, hogy vajon mennyivel nyerek. Szeltem a szoros vizét, amíg annak a szigetnek a partjához nem értem, amely mostanában otthonunkként szolgált. Az előző egy nagy faház volt a világ havas végén, Nekeresdfalván, a Cascade-hegység valamelyik hegyoldalában. A mostani is éppúgy távol esett a lakott területtől, nagy pincéje volt, és a tulajdonosai nemrég haltak meg.

Egy pillanat alatt kiúsztam a sekély, köves parti részre, a meredek homokkő falba vájtam az ujjaimat, és már fent is voltam. Hallottam, ahogy Diego kijön a vízből, éppen amikor egy kinyúló fenyő törzsét megragadva átlendültem a parti szirt szélén.

Két dolgot vettem észre, ahogy puhán talpra érkeztem. Az első: tényleg mindjárt feljön a nap. A második: eltűnt a ház.

Vagyis nem tűnt el teljesen. Valamennyi még látszott belőle, de a hely, amit eddig elfoglalt, most üres volt. A tető durva, elszenesedett fakupaccá omlott, és az egykori bejárati ajtónál mélyebbre roskadt.

Rohamosan pirkadt. A fekete fenyők már zöldnek látszottak. Az ágvégek csúcsai hamarosan elütnek majd a sötétebb háttértől, és nagyjából akkor meghalok.

Úgy *igazából*, vagy mi. Akkor ennek a második, szomjas, superhős életnek hirtelen felcsapó lángnyelvek vetnek véget. Azt pedig csak elképzelni tudtam, milyen fájdalmas lenne ez a lánghalás.

Nem először láttam, ahogy elpusztult a házunk – a legtöbbje csak egy pár hétig bírta azt a sok verekedést és tüzet a pincében –, de

most történt meg először, hogy a rombolás helyszínére az első fenyegető napsugarak közeledtével találtam rá.

A lélegzetem is elakadt az ijedtségtől, amikor Diego lehuppant mellettem.

– Talán vackolódjunk be a romok alá? – suttogtam. – Az elég biztonságos lenne, vagy...?

– Csak semmi pánik, Bree! – mondta, túlságosan is nyugodt hangon. – Tudok egy helyet. Gyere!

Kecses hátra szaltót ugrott a szirt széléről.

Nem hittem, hogy a víz eléggé ki tudja szűrni a napfényt. De talán ha alámerülünk, nem égünk meg. Elég gyöngye tervnek tűnt.

Mégis, ahelyett, hogy befúrtam volna magam a ház maradványai alá, inkább leugrottam utána a szikláról. Nem is tudom, hogyan és miért döntöttem így, de elég furcsa érzés volt. Általában azt tettem, amit mindig – követtem a szokásos menetet, tettem, aminek értelme van.

Diegót a vízben értem utol. Most is versenyt úszott, de ezúttal nem szórakozásból. A napot akarta megelőzni.

Sietve megkerülte a kis sziget egyik kiszögellését, majd lebukott a mélybe. Meglepett, hogy nem ütközött bele a tengerszoros köves aljába, és még jobban elcsodálkoztam, amikor megéreztem egy melegebb áramlatot, amely egy olyan helyről jött, amit csupán kiálló sziklának véltem.

Okos dolog, hogy van egy ilyen búvóhelye. Persze nem lesz valami szórakoztató egész nap egy víz alatti üregben kuksolni – néhány óra elteltével idegesít, ha nem vehetek levegőt –, de még mindig jobb, mint hamuvá robbanni. Nekem is úgy kellett volna gondolkodnom, mint Diegónak. Vagyis a véren kívül más is járhatott volna az eszemben. Fel kellett volna készülnöm a váratlanra.

Diego továbbhaladt a szikla keskeny hasadékában. Odabent szu-roksötét honolt. Biztonságos. Nem lehetett tovább úszni, túl szűk volt a hely, ezért négykézláb átmásztam a girbegurba járaton, úgy mint ő. Arra számítottam, hogy megáll, de nem tette. Egyszeriben ráébredtem, hogy *felfelé* megyünk. Aztán hallottam, ahogy a fel-színre bukkan.

Fél másodpercre rá én is kint voltam.

A barlang nem volt több kis lyuknál, nagyjából akkora odú, mint egy bogárhátú Volkswagen, csak nem olyan magas. Egy má-sik járaton ki lehetett mászni hátul, s éreztem, az afelől áramló friss levegőt. Láttam, ahogy Diego ujjainak nyoma újra meg újra megismétlődik a homokkőfalán.

– Szép hely – jegyeztem meg.

Elmosolyodott.

– Jobb, mint Frász Fred háta mögött.

– Vitathatatlanul. Ööö. Kösz.

– Szívesen.

A sötétben csak néztük egymást egy percre. Az arca sima és nyu-godt volt. A szűk helyen bárki mással, Kevinnel, Kristie-vel vagy a többiek közül akárkivel félelmetes lett volna ez a helyzet, az elke-rülhetetlen közelség miatt. Attól, ahogy körülvesz a másik szaga. Ez bármely másodpercben gyors és fájdalmas halált jelenthetett volna, de Diego annyira higgadt volt. Nem hasonlított senki másra.

– Mennyi idő vagy? – kérdezte váratlanul.

– Három hónapos. Már mondtam.

– Nem úgy értem. Hány éves voltál? Azt hiszem, ezt így kell helyesen kérdezni.

Feszengve húzódtam el, amikor rájöttem, hogy emberdolgokról beszél. Ilyesmit senki nem emlegetett. Senki nem akart még csak

gondolni sem rá. De véget vetni sem akartam a beszélgetésnek. Már ez is valami új és különleges volt, hogy beszélgetünk. Tétováz-
tam, ő pedig kíváncsian várt.

– Hát, asszem tizenöt voltam. Majdnem tizenhat. Nem emlék-
szem... mármint hogy a születnapom után történt-e. – Megpróbál-
tam felidézni magamban, de az utóbbi idő, az éhség hetei annyira
összefolytak, és ha megpróbáltam rendbe tenni a gondolataimat,
furcsán belefájdult a fejem. Megráztam, amivel félre is söpörtem a
dolgot. – És te?

– Épp tizennyolc múltam, és olyan közel jártam hozzá!

– Mihez?

– Hogy kiszálljak – felelt, de nem folytatta. Egy perc kínos hall-
gatás után témát váltott.

– Jól csináltad – pásztázott végig a pillantása keresztbe tett karo-
mon és lábamon. – Túlélted. Kerülted a feltűnősködést, és épség-
ben maradtál.

Vállat vontam, aztán felhúztam a pólómat a bal karomon, a vál-
lamig, hogy láthassa a körbefutó vékony, egyenetlen vonalat.

– Ezt egyszer letépték – ismertem be. – De visszaszereztem, mi-
előtt Jen megpiríthatta volna. Riley megmutatta, hogyan tegyem
vissza.

Diego savanyúan elmosolyodott, és egy ujjal megérintette a
jobb térdét. Sötét farmere eltakarta ugyan a sebhelyet, de nyilván
ott volt.

– Bárkivel megtörténhet.

– Aú! – mondtam.

Bólintott.

– Komolyan. De mint már mondtam, elég komoly vámpír vagy.

– Ezt meg kellene köszönnöm?

– Csak hangosan gondolkozom, és igyekszem összerakni a dolgokat.

– Milyen dolgokat?

Kissé elgondolkodva ráncolta a homlokát.

– Hogy valójában mi folyik itt. Hogy Riley mire készül. Miért szed össze mindenféle eszetlenül kiválasztott srácot? Hogy miért tűnik úgy, mintha nem számítana neki, hogy az illető olyasvalaki-e, mint te, vagy olyan, mint az az idióta Kevin.

Ez úgy hangzott, mintha semmivel sem ismerné jobban Riley-t nálam.

– Hogy érted, hogy olyasvalakit, mint én? – kérdeztem.

– Riley-nak olyanokat kellene keresnie, amilyen te vagy. Okosakat, nem csak azt az idióta bagázst, amit Raoul hoz. Fogadjunk, hogy amikor még ember voltál, nem voltál valami kokós prosti!

Ez kínosan érintett. Türelmesen várta a választ, mintha semmi furát nem mondott volna. Nagy levegőt vettem, és visszagondoltam.

– Elég közel jártam hozzá – ismertem be, miután kitartóan figyelt. – Még nem jutottam el odáig, de talán néhány hét... – Vállat vontam. – Tudod, nem sok mindenre emlékszem, de arra igen, hogy azt gondoltam, nincs semmi erősebb ezen a Földön, mint a jó öreg éhség. Erre kiderül, hogy a szomjúság rosszabb.

Felnevetett.

– Ahogy mondd, tesó.

– És te? Nem voltál olyan zűrös, zakkant kamasz, mint mi, többiek?

– Hát, éppenséggel eléggé zűrös voltam. – Elhallgatott.

De én is képes voltam ülni, és kivárni a választ a kínos kérdésekre. Egyszerűen csak bámultam rá.

Felsőhajtott. Kellemes volt a lehelete. Minden vámpírnak édes az illata, de Diegóéban volt valami plusz, valami fűszeres, mint a fahéj vagy a szegfűszeg.

– Igyekeztem távol tartani magam az ilyen marhaságoktól. Tanultam, mint az őrült. Tudod, ki akartam jutni a gettóból. Főiskolára menni. Vinni valamire. De volt egy srác, aki nem sokban különbözött Raoultól. Állj be a sorba, vagy dögölj meg!, ez volt a jelszava. Nem akartam, hogy közöm legyen hozzá, ezért távol tartottam magam a bandájától. Óvatos voltam. Életben maradtam.

– Elhallgatott, és lehunyta a szemét.

Még mindig fúrta az oldalamat a kíváncsiság.

– És?

– Az öcsém nem vigyázott.

Már épp meg akartam kérdezni, hogy az öccse beállt-e közéjük, vagy meghalt, de az arckifejezése magáért beszélt. Elfordítottam a tekintetemet, nem tudván, hogyan reagáljak. Nem igazán éreztem át a veszteségét, a fájdalmat, amit nyilvánvalóan még mindig érzett. Én nem hagytam hátra semmit, ami még hiányozhatna. Ez a különbség? Emiatt ragaszkodott az emlékeihez, amiket mi, többiek, szívesebben elfelejtettünk?

És még mindig nem értettem, hogy jön a képbe Riley. Riley és az a fájdalmas sajtburger. Hallani akartam a történetnek ezt a részét is, de most kínos lett volna erőltetnem.

Szerencsémre azonban Diego kielégítette a kíváncsiságomat, egy perccel később folytatta.

– Tulajdonképpen kiborultam. Egy barátomtól csórtam egy pisztolyt, és vadászni indultam – heherészett sötéten. – Akkor nem voltam olyan jó, de azért elkaptam a fazont, aki elkapta az öcsémet, aztán meg ők kaptak el engem. A bandája maradéka bekerített egy

sikátorban. Aztán hirtelen ott termett köztem és köztük Riley. Emlékszem, azt gondoltam, nála fehérebb figurát még életemben nem láttam. Amikor rálóttek, még csak oda sem nézett. Mint-ha a golyók csak legyenek volnának. Tudod, mit mondott nekem? Azt mondta: „Akarsz egy új életet, kölyök?”

– Haha! – nevettem. – Ez jobb, mint az enyém. Nekem csak annyi jutott, hogy: „Akarsz egy sajtbургert, csajsz?”

Arra még mindig emlékeztem, ahogy Riley aznap éjjel kinézett, bár egészen elmosódott a kép, mert akkoriban totál pocskék volt a látásom. Nála észvesztőbb pasit még soha életemben nem láttam. Magas, szőke és minden arcvonása tökéletes. Sejtettem, hogy a szemem is elképesztően gyönyörű a napszemüveg mögött, amit sosem vett le. A hangja pedig annyira gyengéd és kedves volt! Azt gondoltam, tudom, mit akar majd cserébe a kajáért, és meg is kapta volna. Nem azért, mert olyan jó volt ránézni, hanem mert két hete nem ettem mást, csak szemetet. De aztán kiderült, hogy másvalamit akart.

– Elég éhes lehettél – nevetett Diego a sajtburgeres dumán.

– Farkaséhes.

– De miért?

– Mert hülye voltam, és leléptem, amikor még nem volt meg a jogsim. Nem találtam munkát, és pancser tolvaj voltam.

– Mi elől menekültél?

Haboztam. Az emlékek valamivel tisztábbak lettek, ha koncentráltam, de nem voltam biztos benne, hogy akarok emlékezni.

– Ne csináld már! – unszolt. – Én is elmondtam.

– Aha. Na, jó. Az apám elől szöktem meg. Elég sokat vert. Valószínűleg a mamámat is, mielőtt elhúzott volna. Akkor még elég kicsi voltam, nem sok mindent fogtam fel. Aztán rosszabb lett. Arra

jutottam, hogy ha maradok, előbb-utóbb kinyír. Megmondta, hogy ha valaha megszököm, végül éhen fogok halni. Ebben igaza volt. Ez az egyetlen dolog velem kapcsolatban, amiben igaza volt. De nem sokat filózom rajta.

Diego bólogatott.

– Nehéz ilyesmire emlékezni, nem? Minden olyan elmosódott és sötét.

– Mintha az ember úgy próbálna nézni, hogy közben sár van a szemében.

– Ez találó – ismerte el. Hunyorgott, mintha valamit látni próbálna, és megdörgölte a szemét.

Megint együtt nevtünk. Különös.

– Nem hinném, hogy nevettem volna bárkivel, amióta Riley-val találkoztam – mondta, a gondolatomat visszhangozva. – Ez jó. Jó veled. Nem úgy, mint a többiekkel. Próbáltál már beszélgetni bármelyikükkel is?

– Á, dehogy!

– Nem vesztettél semmit. Szerintem ez a lényeg. Hát nem jobb lenne Riley-nak, ha valamirevaló vámpírokkal venné körül magát? Ha az a feladatunk, hogy megvédjük őt, akkor Riley-nak nem olyanokat kellene inkább keresnie, akiknek van valami sütnivalójuk?

– Ezek szerint Riley-nak nincs szüksége észre – vontam le a következtetést. – Tömeg kell neki.

Diego elgondolkozva biggyesztette az ajkát.

– Mint a sakkbán. Nem huszárokat és futókat akar.

– Mi csak gyalogok vagyunk.

Megint farkasszemét néztünk egy hosszú percre.

– Nem akarom ezt gondolni – mondta.

– Akkor mit tegyünk? – kérdeztem, automatikusan többes számot használva. Mintha máris egy csapat volnánk.

Egy pillanatra elgondolkodott, mint aki zavarban van, mire azonnal megbántam a többes számot. Ekkor azonban így szólt:

– Mit tehetünk, ha nem tudjuk, mi folyik?

Szóval nem ellenezte a csapat-dolgot, és ettől olyan jó kedvem kerekedett, mint még soha.

– Azt hiszem, legjobb lesz, ha nyitva tartjuk a szemünket, figyelünk, és megpróbálunk rájönni.

Bólintott.

– Végig kell gondolnunk mindent, amit Riley valaha mondott, amit valaha tett. – Elhallgatott és elgondolkodott. – Tudod, egyszer megpróbáltam megbeszélni vele, de fűtült rá. Azt mondta, törődjek fontosabb dolgokkal, mint például a szomjúsággal. Akkoriban persze másra sem bírtam gondolni. Elküldött vadászni, én meg nem firtattam tovább...

Figyeltem, ahogy Riley-n tűnődik, ahogy elmereng, miközben újraéli az emléket, és elgondolkodtam. Ebben az életben ő az első barátom, de neki nem én vagyok az első.

Aztán hirtelen újra rám villant a szeme.

– Szóval mit is tanultunk Riley-től?

Összpontosítottam, és végiggondoltam az elmúlt három hónapot.

– Hát, tudod, hogy nem sok mindent árul el nekünk. Csak az alapvető vámpírdolgokat.

– Muszáj lesz jobban odafigyelnünk.

Csendben ültünk, és járt az agyunk. Én leginkább azon gondolkodtam, mennyi mindent nem tudok. És hogy miért nem aggódtam mostanáig a sok minden miatt, amit nem tudok. Mintha attól,

hogy Diegóval beszéltem, kitisztult volna a fejem. Három hónap alatt először nem a *vér* gondolata töltötte ki.

Egy ideig eltartott a csend. A fekete lyuk, amelyen át éreztem a barlangba érkező friss levegőt, már nem volt fekete.

Sötétszürkére fakult, és másodpercről másodpercre, alig érzékelhetően világosabb lett. Diego észrevette, hogy idegesen nézegetem.

– Ne aggódj! – mondta. – Napos időben bejut némi szűrt fény. De nem ártalmas – vont vállat.

Közelebb csusszantam a lefelé nyíló lyukhoz, a víz az apály beálltával eltűnt belőle.

– Komolyan, Bree. Megesett már, hogy idelent töltöttem az egész napot. Szóltam Riley-nak is a barlangról, és arról, hogy általában tele van vízzel, ő pedig azt mondta, prima, és jöhetek, ha már nem bírom a diliházat. Szerinted úgy nézek ki, mint aki megpörkölődött?

Elbizonytalanodtam, s azon gondolkodtam, hogy az ő kapcsolata Riley-val mennyire különbözik az enyémtől. Szemöldökét felvonva várta a választ.

– Nem – bökte ki végül. – De...

– Ezt nézd! – szólt türelmetlenül. Fürgén az alagúthoz mászott, és vállig kidugta a karját. – Semmi.

Rábólintottam.

– Lazíts! Kipróbáljam, milyen magasra jutok? – kérdezte, s közben bedugta a fejét a lyukba, és mászni kezdett.

– Ne! – tiltakoztam, de már el is tűnt a szemem elől. – Laza vagyok, esküszöm.

Nevetett. Úgy hangzott, mintha már több méteres magasságban járna a vájatban. Utána akartam menni, elkapni a lábát és visszaráncigálni, de kővé dermedt az idegesség. Esztelenség kockára

tenni az életemet, csak azért, hogy megmentsek egy vadidegent. Viszont fényévek óta nem volt senki, akit a barátomnak nevezhettem volna. Már most, csupán egyetlen éjszaka után nehéz lenne visszatérni ahhoz, hogy megint ne legyen senki, akihez egy szót is szólhatnék.

– *No estoy quemando* – kiáltott le, cukkolódva. – Várjunk csak... ez nem egy...? Aú!

– Diego?!

Egy ugrással átszeltem a barlangot, és bedugtam a fejemet az alagútba. Az arca ott volt, néhány ujjnyira az enyémtől.

– Hu!

Közelségétől hátrahőköltem. Csak reflexből, megszokásból.

– Jaj, de humoros – jegyeztem meg szárazon, és eltávolodtam, miközben visszacsusszant a barlangba.

– Muszáj lesz lazítanod, kislány. Utánanézttem, rendben? Az indirekt napfény nem árt.

– Szóval azt mondd, hogy akár beállhatnék egy lombos fa alá, és nem esne bajom?

Egy percig vacillált, mintha azt mérlegelné, elmondjon-e nekem valamit, majd halkán megszólalt: – Én egyszer kipróbáltam.

Csak lestem, vártam, hogy elvigyorodjon. Mert ez nyilván vicc volt.

De hiába.

– Riley szerint... – kezdtem, de aztán elhallgattam.

– Aha, tudom, mi Riley véleménye – bólintott. – De Riley talán nem is tud annyit, mint ahogy előadja.

– De Shelly és Steve? Doug és Adam? Az a répavörös hajú srác? Mindannyian. Mindnek annyi, mert nem értek vissza időben. Riley látta a hamvaikat.

Gondterhelten ráncolta a szemöldökét.

– Mindenki tudja, hogy a régi idők vámpírjainak napközben koporsóban kellett maradniuk – folytattam. – Hogy ne menjenek a napra. Ez nem újdonság, Diego.

– Igazad van. Minden történetben ez áll.

– Különben is, mit nyerhet Riley azon, hogy egész napra bezár bennünket egy fényvédett pincébe – egy nagy, csoportos koporsóba? Mi egyszerűen leromboljuk a helyet, neki pedig békítgetnie kell mindenkit, és állandó a felfordulás. Ne mondd nekem, hogy élvezi!

Valami meglepte abban, amit mondtam. Tátott szájjal ült egy másodpercig, aztán becsukta.

– Mi van?

– Mindenki tudja – ismételte. – És mit csinálnak a vámpírok egész nap a koporsóban?

– Hát... izé, aludniuk kellene, igaz? De azt hiszem, csak fekszenek ott és unatkoznak, mivelhogy nem... Na jó, ez a része nem stimmel.

– Aha. A történetekben azonban nem egyszerűen alszanak, hanem teljesen öntudatlanok. *Képtelenek* felébredni. Valaki, egy halandó egyszerűen odasétálhat hozzájuk, és szíven szúrhatja őket egy karóval. És ez a másik – a karó. Komolyan azt gondolod, hogy valaki át tudna döfni egy fadarabbal?

Vállat vontam.

– Ezen nem igazán gondolkoztam. Mármost egy sima fadarabbal nyilván nem. Talán a hegyes fának van valami... Nem is tudom. Mágikus tulajdonsága, vagy ilyesmi.

– Na ne már! – horkant fel.

– Hát nem tudom. Én különben nem feküdnék mozdulatlanul, miközben valami halandó kihegyezett seprűnyéllel ront nekem.

Diego – arcán még mindig azzal az lesajnáló fintorral, mintha a mágia tényleg csak valami maszlag lenne egy vámpír számára – föltérdelt, és belevájta a feje fölé a homokkőfalba. Apró szemű kőtörmelék pergett a hajára, de nem izgatta.

– Mit csinálsz?

– Kísérletezem.

Két kézzel ásott, amíg fel nem tudott egyenesedni a maga vájta kürtőben.

– Diego, ha kijutsz a felszínre, fel fogsz robbanni. Hagyd ezt abba!

– Megpróbálok... á, mindjárt megvan – kaparta tovább a plafont.

Hangos reccsenést hallottam, aztán még egyet, de fényt nem láttam. Visszahúzta a fejét, hogy láthassam az arcát. Kezében egy vas-tag, fehér, halottra száradt gyökérdarabot tartott. Ott, ahol eltörte, éles, cakkos volt a hegye. Odadobta nekem.

– Szúrj meg!

Visszadobtam.

– Na persze.

– Komolyan. Tudod, hogy nem árthat nekem. – Felém hajította a fadarabot, de én ahelyett, hogy elkaptam volna, visszaütöttem neki.

Elkapta a levegőben, és felmordult.

– Te olyan... babonás vagy.

– Vámpír vagyok. Ha ez nem bizonyítja, hogy az emberek jogosan babonásak, akkor semmi.

– Na jó. Akkor majd én.

Színpadias mozdulattal tartotta el magától az ágat, mintha kard volna, amellyel éppen fel akarja nyársalni magát.

– Ne csináld már! – idegeskedtem. – Ez hülyeség.

– Épp ezt mondom. Az egész csak kamu.

Olyan erővel dőfte a fát a mellkasába, pontosan oda, ahol régen a szíve dobogott, hogy egy gránitlapot is átlukasztott volna. Megdermedtem az ijedségtől, míg fel nem nevetett.

– Látnod kellene az arcodat, Bree.

Ujjai közül forgácsot szitált. A gyökér apró morzsalékokban hullott a földre. Aztán lesöpörte az ingét, bár teljesen feleslegesen, mert az már eléggé megviselt volt a sok úszás és ásás után. Mindkettőnknek ruhát kell majd lopnunk, ha alkalmunk adódik rá.

– Talán ha ember szúr le vele, akkor máshogy végződik.

– Miért? Annyira mágikus erejűnek érezted magad, amikor ember voltál?

– Nem tudom, Diego – feleltem dühösen. – Nem én találtam ki azokat a sztorikat.

Egyszeriben elkomolyodva bólintott.

– És mi van, ha az összes történet csupán csak kitaláció? Humbug? Felsóhajtottam.

– És abból mi következik?

– Nem tudom biztosan. De ha ki akarjuk deríteni, hogy mit keresünk itt, hogy Riley miért hozott ide *őneki*, hogy miért hoznak létre belőlünk egyre többet, akkor meg kell értenünk mindent, amit csak lehet. – A homlokát ráncolta, s most a jókedv minden nyoma eltűnt az arcáról.

Csak bámultam. Nem tudtam a választ.

Egy kicsit lágyabb lett az arckifejezése.

– Tudod, az is nagy segítség, hogy egyáltalán beszélünk róla. Segít összpontosítani.

– Nekem is – mondtam. – Nem tudom, miért nem gondoltam még erre sosem. Pedig olyan nyilvánvalónak tűnik. De, hogy együtt dolgozzunk rajta... Nem is tudom. Talán így könnyebb...

– Pontosan – mosolygott rám Diego. – Igazán örülök, hogy ma éjjel velem jöttél.

– Nehogy még a végén elérékenyülj itt nekem!

– Micsoda?! Nem akarsz – tágra nyitotta a szemét, a hangja pedig affektálva egy oktávval feljebb szökött – az őribarim lenni? – vigyorgott.

Csak forgattam a szemem, mert nem tudtam eldönteni, hogy rajtam szórakozik, vagy a kifejezésen.

– Naaa, Bree! Legyél örökre a legjobb cibim! Légyszi! – Még mindig ugratott, de széles mosolya őszinte volt, és... reménykedő. Felém nyújtotta a kezét.

Ezúttal igazi pacsit adtam neki, s amíg el nem kapta a kezemet, észre sem vettem, hogy valami mást akart.

Megdöbrentő megérinteni valakit azután, hogy egész életemben – mivel az elmúlt három hónap volt az egész eddigi életem – kerültem az érintkezést.

Mint amikor valaki kidőlt villanyoszlophoz nyúl, és azt veszi észre, hogy kellemes érzés.

Arcomon a mosolyt kissé csámpásnak éreztem.

– Benne vagyok.

– Csúcs! A mi kis privát klubunk.

– Rém exkluzív – kontráztam.

Még mindig nem engedte el a kezemet. Nem rázta, de tulajdonképpen nem is fogta.

– Szükségünk van egy titkos kézfogásra.

– Azt rád bízom.

– Akkor létrejött a szupertitkos baráti társaság, melynek minden tagja jelen van, a titkos kézfogásról későbbi időpontban rendelkezünk – hirdette ki. – Első napirendi pont: Riley. Tudatlan? Félreinformálták? Vagy hazudik?

A szemembe nézett, tekintete nyílt volt és őszinte. Nem változott az arcán semmi, amikor kimondta Riley nevét. Abban a pillanatban biztos voltam benne, hogy semmi sincs a kettejükről keringő pletykák mögött. Diego egyszerűen öregebb, mint a többiek, és kész. Megbízhattam benne.

– Add azt is a listához, a napirendi pontokhoz, hogy mi az, ami tőle származik.

– Ahogy mondod. Pontosan ezt kell kiderítenünk. De előbb egy másik kísérlet.

– Már a szótól is ideges leszek.

– A bizalom az egész titkos társaságosdi lényege.

Felállt ott, ahol épp az előbb kaparta ki a mennyezetet, és nekilátott tovább ásni. Egy másodperc múlva a lába már ott himbálódzott előttem; fél kézzel tartotta magát, miközben a másikkal kapart.

– Jobban tennéd, ha fokhagymát keresnél – figyelmeztettem, és a tengerbe vezető alagút felé hátráltam.

– Azok a történetek nem igazak, Bree – kiáltott le. Magasabbra húzódkodott a kivájt lyukban, a föld egyre csak hullott. Ha így folytatja, megtölti a búvóhelyét. Vagy fénnyel árasztja el, amitől még hasznavehetetlenebbé válna.

Bekúsztam a menekülőjáratba, csak az ujjam hegye és a szemem látszott ki a szélén. A víz csak a csípőmig ért. Csupán a másodperc törtrészébe telne eltűnni a lenti sötétségben. Kibírok egy napot lélegzetvétel nélkül.

Sosem rajongtam a tűzért. Talán egy elfeledett gyerekkori emlék, vagy valami újabb dolog miatt. A vámpírrá válás eléggé tüzes élmény ahhoz, hogy jó ideig kitartsom.

Diego már közel járhatott a felszínhez, én pedig újra azzal a rémképpel küzdöttem, hogy elveszíthetem újdonsült és egyetlen barátomat.

– Kérlek, hagyd abba! – suttogtam jóformán magamnak, tudván, hogy ő minden bizonnyal kinevet, és nem hallgat rám.

– Bízz bennem, Bree!

Dermedten vártam.

– Mindjárt... – motyogta. – Oké.

Feszülten vártam a fényt, a szikrát vagy a robbanást, de még sötét volt, amikor visszahuppant. Kezében egy hosszabb gyökeret tartott, egy vastag, kígyószerű darabot, majdnem akkorát, mint én. Szemében a „megmondtam előre” pillantás.

– Annyira azért nem vagyok vakmerő – mondta, s szabad kezével a gyökerre mutatott. – Látod, elővigyázatosság.

Azzal a gyökeret feldugta az új lyukba. Valóságos kavics- és homoklavina zúdult a barlangba, ahogy visszatért, hogy elkerüljön az útjából. Aztán szikrázó fénycsóva – nagyjából karvastagságú – hasított a barlang sötétjébe. A fénysugár oszlopot alkotott a mennyezettől a padlóig, és csillogva világította meg a lehulló földszemcséket. Jéggé dermedten markolásztam a járat szélét, s felkészültem a merülésre.

Diego nem ugrott félre, és nem kiáltott fel fájdalmában. Nem terjengett égett szag sem. A barlangban százszor világosabb lett, de mintha semmi hatással sem lenne rá. Ezek szerint valóban be is állhatnánk egy fa alá az árnyékba. Figyelmesen néztem, ahogy ott térdel a fényoszlop mellett, mozdulatlanul, kidülledt szemmel. Úgy tűnt, jól van, de a bőréen feltűnt némi változás. Valami mozgalmasság, talán a rászálló portól, ami visszatükrözte a ragyogást. Szinte mintha fénylene.

Vagy talán nem is a por, hanem a bőre... Talán így ég. Lehet, hogy nem fáj, és csak későn fogja észrevenni...

Teltek a másodpercek, mozdulatlanul bámultuk a nappali fényt.

Aztán egy mozdulattal, ami egyszerre tűnt tökéletesen előre láthatónak és teljes mértékben elképzelhetetlennek, tenyérrel felfelé kinyújtotta a kezét a fénysugár felé.

Gyorsabban reagáltam, mint ahogy gondolkodni tudtam, ami pedig pokolian gyorsan ment. Ilyen gyors még soha életemben nem voltam.

Nekiugrottam, és odapréseltem a földdel telt kis barlang falához; épp mikor már csak egy centi választotta el attól, hogy a bőrét nap-sugár érje.

A helyet egyszeriben fényár öntötte el, éreztem a meleget a lábamon, és ugyanabban a pillanatban ráébredtem: nem tudom úgy a falhoz szorítani, hogy közben valamely testrészemet ne érje a nap.

– Bree! – nyögte, és elakadt a lélegzete.

Automatikusan elfordultam tőle, szorosan a falhoz simulva. Arra számítottam, hogy rám tör a fájdalom. Hogy lecsapnak rám a lángok, és olyan gyorsan terjednek, mint azon az éjszakán, amikor *ővele* találkoztam, csak még gyorsabban. Hirtelen eltűnt a vakító fényár, s nem maradt más, mint a fényoszlop.

Diego arcára pillantottam: a szeme tágra nyílt, a szája tátva. Teljesen mozdulatlan volt, ami az ijedség biztos jele. Szívesen lenéztem volna a lábamra, de félttem meglátni azt, ami megmaradt belőle. Ez nem olyan volt, mint amikor Jen kitepte a karomat, bár az jobban fájt. Ezt nem fogom tudni visszacsinálni.

Még mindig sehol a fájdalom.

– Bree, láttad ezt?

Gyorsan megráztam a fejemet.

– Mennyire borzalmas?

– Borzalmas?

– A lábam – csikorgattam a fogam. – Csak azt mondd, hogy mi maradt belőle!

– Nekem rendben van.

Máris lepillantottam, és persze ott volt a lábam meg a vádlim is, úgy, mint eddig. Megmozgattam a lábujjaimat. Rendben.

– Fáj? – kérdezte.

Feltápaszkodtam a földről, és feltérdeltem.

– Még nem.

– Láttad, mi történt? A fényt?

A fejemet ráztam.

– Ezt figyelj! – mondta, és újra odatérdelt a fény sugar elé. – Most ne lökj ki alóla! Már bebizonyítottad, hogy igazam van. – Kinyújtotta a kezét. Ezúttal is majdnem ugyanolyan nehéz volt nyugton figyelnem, hiába éreztem normálisnak a lábamat.

Abban a pillanatban, amikor az ujjai elérték a sugarat, a barlang milliónyi, szivárványos tükröződéssel telt meg. Olyan világos lett, mint egy üvegteremben fényes délben – fény mindenfelé. Összerándultam és megborzongtam. Tetőtől talpig beborított a fény.

– Ez nem lehet igaz – suttozta. Az egész kezét kidugta a fény sugarba, s ettől a barlang valahogy még világosabb lett. Megfordította a kezét, hogy megnézze a kézfejét, aztán megint a tenyerét tartotta felfelé. A fények úgy táncoltak, mintha egy prizmat forgatna.

Sehol semmi égett szag, és szemmel láthatólag nem fájt semmije. Közelről szemügyre vettem a kezét, s úgy tűnt, mintha végtelen sok pinduri tükör borítaná, túl kicsik ahhoz, hogy egyesével ki lehessen venni, ám egy hétköznapi tükör erejének kétszeresével verték vissza a fényt.

– Gyere ide, Bree! Ezt ki kell próbálnod.

Nem sikerült semmilyen kifogást kitalálnom, amivel visszautasíthattam volna, ráadásul kíváncsi is lettem, de azért még mindig vonakodtam, amikor odacsusszantam mellé.

– Nem éget?

– Nem. A fény nem perzsel meg bennünket, csak... visszaverődik rólunk. Bár azt hiszem, ez enyhe kifejezés.

Emberi lassúsággal, húzódozva nyújtottam ki ujjaimat a fénybe. A bőröm azonnal tündökölni kezdett, és a barlang világosságához képest a kinti napfény sötétnek tűnhetett. Bár nem pont visszaverődésről lehetett szó, mert a fény megtört és színes lett, inkább úgy viselkedett, mint egy kristály esetében. A fényözönbe tartottam az egész kezemet, mire a barlang még szikrázóbb lett.

– Szerinted Riley tudja? – suttoztam.

– Talán igen. Talán nem.

– Ha igen, vajon miért ne mondaná el nekünk? Mi értelme elhallgatni? Ezek szerint két lábon járó diszkógömbök vagyunk – vontam vállat.

Diego felnevetett.

– Már értem, mi az alapja a meséknek. Képzeld el, ha akkor látsz ilyent, amikor még ember voltál! Hát nem azt hitted volna, hogy a figura lángra kapott?

– Ha nem marad egy kicsit dumcsizni. Talán.

– Ez hihetetlen! – csodálkozott Diego. Ujjával vonalat húzott ragyogó tenyerembe.

Aztán hirtelen felpattant, épp a fénysugár alá, amitől a barlangban őrületes lett a fénykavalkád.

– Gyere, húzzunk innen kifelé! – Kinyújtotta a karját, és felhúzódkodott a felszínre a maga vájta lyukon keresztül.

Bárki azt hihetné, hogy addigra én is túltettem magam a dolgon, de én még mindig túlzottan aggódtam ahhoz, hogy kövessem. Mivel azonban nem akartam teljesen beszarinak tűnni, inkább a sarkában maradtam, de egész idő alatt görcsöltem. Riley komolyan beadta nekünk, hogy megégünk a napon, és ez az agyamban összekapcsolódott azzal a borzalmas lángolással, amit akkor éreztem, amikor vámpír lettem, és képtelen voltam megszabadulni az ösztönös pániktól, amely minden alkalommal előtört, ha csak eszembe jutott.

Aztán Diego kijutott a lyukból, én pedig fél másodperccel később ott álltam mellette. Egy kis füves tisztásra értünk, csupán karnyújtásnyira a szigetet elborító fáktól. Mögöttünk néhány lépésnyire egy alacsony szirt, és a víz. Körülöttünk minden a rólunk visszaverődő színekben és fényben tündökölt.

– Azt a’! – motyogtam.

Diego sugárzó arccal vigyorgott rám, én meg összeránduló gyomorral rádöbbsentem, hogy ez az egész öribari dolog igencsak átlényegült. Legalábbis a részemről. Annnyira gyorsan történt!

Vigyora egyre szelídült, míg végül alig észrevehető mosollyá simult. Tágra nyílt szemmel bámult körbe, akárcsak én. Csupa ámulat és ragyogás volt. Megérintette az arcomat, ahogy a kezemmel is tette, mintha a fényt próbálná megfogni.

– Olyan szép – lehelte, és nem vette le a kezét az arcomról.

Nem tudnám megmondani, mennyi ideig álltunk ott, mint két bolond, mosolyogva, üvegfáklyaként lángolva. Az öbölben nem jártak csónakok – ez valószínűleg szerencse volt. Még egy vaksi ember is észrevett volna bennünket. Nem mintha bármit tehetek volna ellenünk, de nem voltam szomjas, és a sikoltozásuk csak tönkretette volna a hangulatot.

Végül aztán vastag felhő úszott a nap elé. Hirtelen megint csupán közönséges önmagunk voltunk, bár még mindig fénylettünk egy kicsit. Nem annyira, hogy bárkinek feltűnjön, hacsak nem olyan jó a szeme, mint egy vámpírnak.

Amint eltűnt a ragyogás, a gondolataim kitisztultak, és képes voltam mérlegelni, hogy mi következik. Bár Diego újra hétköznapiinak tűnt – vagy legalábbis nem szikrázó fényből valónak –, tudtam, hogy már sosem fogom olyannak látni, mint korábban. Az a csiklandós érzés még mindig ott vibrált a gyomromban. Az volt az érzésem, hogy ez örökre ott maradhat.

– Megmondjuk Riley-nak? Vegyük úgy, hogy nem tudja? – kérdeztem.

Diego sóhajtva eresztette le a kezét.

– Nem tudom. Amíg megkeressük őket, átgondoljuk a dolgot.

– Óvatosnak kell lennünk, ha fényes nappal keresgélünk. Tudod, elég könnyen kiszúrhatnak minket napsütésben.

Elvigyorodott.

– Legyünk nindzsák!

Rábólintottam.

– A szupertitkos nindzsa klub sokkal menőbbnek hangzik, mint ez az őribari dolog.

– Egyértelműen jobban.

Csak néhány másodpercünkbe telt megtalálni a helyet, ahonnan a csapat elhagyta a szigetet. Ez volt a dolog könnyű része. Az már más térsza, hogy vajon hol érhettek partot. Kóbor ötletként felmerült, hogy váljunk kétfelé, de ezt egyhangúlag megvétóztuk. Érvelésünk igazán hibátlan volt: elvégre, ha egyikünk talál valamit, hogyan értesítené a másikat? Persze legfőképpen nem akartam elválni tőle, és láttam rajta, hogy ő is így érez. Egyikünknek sem adatott

meg a jó társaság soha életében, és túlságosan édes volt az együttlét ahhoz, hogy akár egy percet is elvesztegessünk belőle.

Számtalan helyre mehettek. A félsziget belsejébe, vagy egy másik szigetre, vagy vissza Seattle külvárosába, vagy északra, Kanadába. Riley állandó készségben állt, mintha mindig tudná, pontosan hová is fogunk menni, ha megint leromboltuk vagy felgyújtottuk valamelyik házunkat. Nyilván számolt az eshetőségekkel, és előre tervezett, de egyikünket sem avatta be.

Bárhol lehettek.

Alaposan lelassított bennünket, hogy egyfolytában ki-be kellett ugrálnunk a vízből, hogy elkerüljük a hajókat és az embereket. Egész nap nem volt szerencsénk, de egyikünk sem bánta. Még sosem éreztük ilyen jól magunkat.

Olyan különös nap volt! Ahelyett, hogy üldögéltem volna a sötétben, egy undorító búvóhelyen, mint egy rakás szerencsétlenség, aki próbál megfedkezni a felfordulásról, nindzsásat játszottam a legjobb barátommal, aki talán több is, mint legjobb barát. Sokat neveltünk, egyik árnyas helyről a másikra mentünk, és kövekkel hajigáltuk egymást, mintha dobócsillagok lennének.

Aztán lement a nap, és hirtelen ideges lettem. Vajon Riley keresni fog bennünket? Vagy azt hiszi, hogy elhamvadtunk? Netán tudja, hogy nem így van?

Sietni kezdtünk. Sokkal jobban, mint eddig. Már minden közeli szigetet körüljártunk, ezért most a szárazföldre koncentráltunk. Úgy egy órával naplemente után ismerős illat ütötte meg az orromat, és másodperceken belül rábukkantunk a nyomukra. Attól kezdve olyan könnyű volt követni őket, mint egy elefántcsordát a frissen hullott hóban.

Futás közben komolyabban beszéltünk arról, hogy mit tegyünk.

– Szerintem nem kellene szólnunk neki – mondtam. – Mondjuk azt, hogy a barlangban töltöttük a napot, mielőtt keresni kezdtük őket! – Beszéd közben egyre jobban elhatalmasodott rajtam a rettegés. – Még jobb lenne, ha azt mondanánk, hogy a barlang tele volt vízzel, és még beszélgetni sem tudtunk.

– Szerinted Riley nem okés srác, igaz? – kérdezte Diego halkán, egy perccel később, és megfogta a kezemet.

– Nem tudom. De inkább ezt feltételezem, biztos, ami biztos – feleltem bizonytalanul. – Te nem akarsz rosszat gondolni róla, ugye?

– Nem – ismerte be. – Bizonyos mértékig a barátom. Mármint nem úgy, mint te – szorította meg az ujjaimat. – De inkább a barátom, mint a többiek. Nem akarom azt gondolni, hogy... – Nem fejezte be a mondatot.

Én is megszorítottam az ő ujjait.

– Talán tök rendes alak. Attól, hogy óvatosak vagyunk, ő még ugyanaz marad.

– Az igaz. Akkor legyen a víz alatti barlangos sztori! Legalábbis kezdetnek... Aztán később beszélhetnék vele a napról. Azt úgyis jobb szeretném napközben megejteni, amikor azonnal be tudom bizonyítani, hogy igazam van. És akkor kéne szóba hoznom, amikor egyedül vagyunk, mert mi van, ha már tudja, de jó oka volt mást mondani nekünk... Nem tudom, hova járkál el esténként, de hajnalban elkapom, ha visszatér...

Feltűnt, hogy Diego végig csak magáról beszél, nem pedig ketőnkéről, ami eléggé zavart. Ugyanakkor nem igazán vágytam részt venni Riley felvilágosításában. Én nem hittem őbenne úgy, mint Diego.

– Hajnali nindzsa támadás – vicceskedtem, hogy megnevettessem. Sikerült. Újra tréfálkozni kezdtünk a vámpírcsordánkat

követve, de láttam rajta, hogy a viccek mögött ugyanolyan komoly dolgok járnak az eszében, mint nekem.

Én pedig futás közben egyre feszültebb lettem. Gyorsak voltunk ugyan, és kizárt, hogy rossz irányba mentünk volna, mégis gyanúsan hosszú ideje követtük a nyomot. Nagyon eltávolodtunk a parttól, túlhaladtunk a legközelebbi hegyeken, új területre léptünk. Nem ez volt a szokásos minta.

Minden bérelt lakhelyünkben – legyen az hegyen, szigeten vagy akár egy nagy farmon – volt valami közös. A halott tulajdonosok, a lakott területtől távol eső helyszín, és még valami. Mindegyik Seattle vonzáskörzetében volt. Úgy helyezkedtek el a nagyváros körül, mint egy bolygó körül keringő hold. Mindig Seattle volt a középpont, a cél.

Most elhagytuk a pályát, és ezt helytelennek éreztem. Talán nem volt jelentősége, talán csak azért gondoltam így, mert ma annyi minden megváltozott. Minden alapvetés, amit eddig elfogadtam, ma a feje tetejére állt, nekem pedig nem volt kedvem további kavarodáshoz. Miért nem tudott Riley egyszerűen valami normális helyet választani?

– Fura, hogy ilyen messzire elmentek – mormogott Diego, én pedig kihallottam megjegyzése élet.

– Vagy ijesztő – motyogtam.

Megszorította a kezemet.

– No para! A nindzsa klub mindent meg tud oldani.

– Kitaláltad már a titkos kézfogást?

– Gondolkozom rajta – ígérte.

Valami zavarni kezdett. Mintha furcsa vakfolt lett volna, tudtam, hogy van valami, amit figyelmen kívül hagytam, de képtelen voltam rámutatni. Valami nyilvánvaló dolgot...

Aztán úgy a szokásos körzetünktől majdnem száz kilométerre nyugatra megtaláltuk a házat. Nem lehetett nem meghallani a ricsajt. A basszusgép bumm-bumm-bummját, a videojáték csörömpölését, az acsarkodást. Tutira a mi bandánk.

Elhúztam a kezemet, mire Diego rám nézett.

– Mi van? Nem is ismerlek – mondtam vicces hangnemben. – Egy szót sem beszéltem veled egész nap, csak ültünk a fejünk búbiájig vízben. Tőlem nindzsa, de még vámpír is lehetnél.

Elvigyorodott.

– Ez rád is igaz, idegen. – Aztán halkán és hadarva hozzátette: – Csak ugyanazt tedd, amit tegnap! Holnap éjjel együtt megyünk el. Talán felderítjük egy kicsit a terepet, és jobban kifilózzuk, hogy mi a pálya.

– Jól hangzik. Hallgatok, mint a sír.

Odahajolt hozzám, és *megcsókolt*. Épp csak megérintett, de a számon. Villamosság cikázott végig az egész testemen. Aztán azt mondta:

– Csináljuk így! – Azzal elindult lefelé a hegyoldalon, az eszement zaj forrása felé, anélkül, hogy visszanézett volna. Máris szerepet játszott.

Kissé elképedve követtem, néhány lépéssel lemaradva, nem feledve, hogy tartsam a távolságot, ahogy másokkal is szoktam.

A hely, egy nagy rönkházféleség, egy fenyőerdő teknőjében bújt meg. Szomszédok kilométerszámra sehol. Minden ablak sötétlett, mintha lakatlan lenne a ház, ám az egész építmény remegett a pincében dübörgő durva basszustól.

Diego lépett be előbb, én pedig igyekeztem úgy bemenni, mintha Kevin vagy Raoul lenne előttem. Bizonytalanul, a teremtet védve. Diego azonnal megtalálta a lépcsőt, és magabiztosan leügetett a pincébe.

– Megpróbáltatok lerázni, lúzerek? – rikkantotta.

– Na né! Diego életben van – hallottam Kevin minden lelkesedést nélkülöző válaszát.

– Nem neked köszönhetem – vetette oda Diego, amikor besliszoltam a sötét pincébe. Csak a különböző tévéképernyők adtak fényt, de ez is több volt annál, mint amennyire bármelyikünknek szüksége volt. Hátrasiettem, oda, ahol Fred kanapéja állt, és örültem, hogy egyáltalán nem baj, ha látszik rajtam az aggodalom, mert amúgy sem tudtam volna palástolni. Nagyot nyeltem, amikor megcsapott az undor, és összegömbölyödtem a megszokott helyemen, a földön, a kanapé mögött. Amikor már a padlón feküdtem, Fred taszító ereje mintha alábbhagyott volna. Vagy csak kezdtem hozzászokni.

A pince majdnem üres volt, mivel az éjszaka közepén jártunk. Mindenkinek olyan szeme volt, mint nekem – fényes, vörös színén látszott, hogy nemrég ettek.

– Időbe telt, mire sikerült eltakarítanom a disznóolat, amit hagytál – szólt oda Diego Kevinnek. – Már majdnem hajnalodott, amikor a ház romjaihoz értem. Egy vízzel teli barlangban kellett kuksolnom egész álló nap.

– Menj, és sírd el Riley-nak! Tojok rá.

– Látom, a kiscsaj is megúsza – csatlakozott hozzájuk egy újabb hang. Megborzongtam, mert Raoul volt az. Némi megkönnyebbülést éreztem, amiért nem tudta a nevemet, de inkább megrémültem, hogy egyáltalán feltűntem neki.

– Aha, követett. – Nem láttam Diegót, de tudtam, hogy vállat vont.

– Te vagy a nap hőse? – kérdezte Raoul csípősen.

– Hát, idiótaságért nem jár pont.

Nem örültem, hogy Diego gúnyolódik Raoullal. Abban reménykedtem, hogy Riley hamarosan megjön. Kizárólag ő volt képes visszafogni Raoult, legalább egy picikét.

De Riley valószínűleg utcakölykökre vadászott, hogy elhozza *őneki*. Vagy azt tette, amit szokott, amikor elment.

– Érdekes a hozzáállásod, Diego. Azt hiszed, Riley annyira kedvel, hogy érdekelni fogja, ha megöllek? Azt hiszem, tévedsz. De tök mindegy, hisz már úgyis azt gondolja, hogy meghaltál.

Hallottam, ahogy a többiek máris helyezkedni kezdenek. Néhányan nyilván azért, hogy Raoult támogassák, mások pedig csak félreállnak az útból. Én a búvóhelyemen tétováztam. Nem hagyhatom, hogy Diego egyedül vegye fel a harcot ellenük, de félttem, hogy lelepleződünk, ha mégsem kerül sor verekedésre. Azt reméltem, Diegónak van valami spéci harci technikája, ami eddig is életben tartotta. Én nem leszek nagy segítség. Raoul bandájából hárman is ott voltak, és akadtak még néhányan, akik hajlandóak segíteni neki, csak azért, hogy jó pontot szerezzenek nála. Vajon Riley hazaér, még mielőtt idejük lenne megégetni bennünket?

Diego nyugodt maradt:

– Te tényleg nem mersz egyedül kiállni ellenem? Jellemző.

Raoul felhorkant.

– Bejött az valaha? Mármint a filmeken kívül. Miért állnék ki ellened egyedül? Nem megverni akarlak, hanem végezni veled.

Egy mozdulattal felguggoltam, és ugrásra készen vártam.

Raoul tovább hadovált. Nagyon szerette a saját hangját.

– De nem kellünk ennyien, hogy kicsináljunk. Ezek ketten itt majd elintézik szerencsétlen túlélésed másik bizonyítékát, a kis hogyishívjakot.

A testem hideg lett, mint a jégcsap. Megpróbáltam lerázni magamról a bénultságot, hogy a lehető legjobban tudjak harcolni. Nem mintha nagy különbség lett volna.

Ekkor azonban valami mást éreztem, valami teljesen váratlant. Egy olyan letaglózó undorhullámot, amitől képtelen voltam gugolásban maradni. Az iszonyattól fulladozva gömbölyödtem vissza a padlóra.

Nem én voltam az egyetlen, aki reagált. A pince minden sarkából undorodó horkantásokat hallottam. Volt, aki okádott. Néhányan a falig hátráltak, így bekerültek a látóterembe. Nekitámaszkodtak a falnak, és a nyakukat nyújtogatták, mintha így megmenekülhetnének a rettenetes érzéstől. De legalább az egyikük Raoul bandájához tartozott.

Hallottam Raoul jellegzetes morgását, majd azt is, ahogy elhalikul, miközben felmegy a lépcsőn. Nem ő volt az egyetlen, aki menekülőre fogta. A pincében levő vámpírok fele elhúzta a csikot.

Én nem tehettem. Alig bírtam megmozdulni. Aztán rájöttem, hogy nyilván Frász Fred szoros közelsége miatt van ez. Ő a felelős a törtétekért. És bármennyire pocskéul éreztem is magam, el kellett ismernem, hogy az előbb valószínűleg megmentette az életemet.

Vajon miért?

Az undorérzet lassan oszlani kezdett. Amint képes voltam rá, odamásztam a kanapé végéhez, és szemügyre vettem a következő ményeket. Raoul bandája teljes egészében elhúzott, de Diego még ott állt, a nagy helyiség túlsó végében, a tévéknél. Az ottmaradt vámpírok lassan felengedtek, bár mindenkin látszott némileg a megrázkódtatás. Legtöbbjük óvatos pillantásokat vetett Fredre. Én is a tarkójára sandítottam, de nem láttam semmit. Sietve kaptam el a szemem. Már attól újra elfogott az émelygés, hogy ránéztem.

– Kuss legyen!

A mély hang Fredtől származott. Még sosem hallottuk a hangját. Mindenki nagyot nézett, aztán azonnal elfordította a tekintetét, ahogy az undor visszatért.

Ezek szerint Fred nem akart mást, csak nyugalmat. Na, mind-egy. Életben maradtam miatta. Raoul valószínűleg talál magának valaki mást még napfelkelte előtt, akin levezetheti a mérgét. Riley pedig reggelre mindig megjön. Majd meghallgatja, hogy Diego a barlangjában volt, nem pedig kint, ahol megperzselte volna a napfény. Raoulnak nem lesz ürügye, hogy megtámadja őt, vagy engem.

Legalábbis ez volt a leghatékonyabb forgatókönyv. Addig azonban nem ártana kitalálnunk valamit, hogy távol tartsuk magunktól Raoult.

Megint az az érzésem támadt, hogy valami nyilvánvalót nem veszek észre. Mielőtt azonban sikerült volna kifilóznom, félbeszakították a gondolataimat.

– Bocs.

A mély, alig hallható motyogás csakis Fredtől származhatott. Úgy tűnt, én vagyok az egyetlen, aki elég közel van, hogy hallja. Hozzám beszél?

Újra ránéztem, és nem éreztem semmit. Az arcát nem láttam, mivel még mindig háttal volt nekem. A haja sűrű, szőke és hullámos. Ezt eddig még sosem vettem észre, annak ellenére, hogy anny-nyi napot eltöltöttem a háta mögött kucorogva. Riley nem viccelt, amikor azt mondta, Fred különleges. Undorító, de valóban különleges. Vajon Riley-nak van fogalma arról, mennyire erős Fred? Egy másodperc alatt képes legyőzni egy pincényi tömeget.

Bár az arckifejezését nem láttam, az volt az érzésem, hogy Fred válaszra vár.

– Á, semmi vész – leheltem, jóformán némán. – Köszönöm.

Vállat vont.

Aztán azon kaptam magam, hogy képtelen vagyok tovább ránézni.

Ahogy Raoul visszatértére vártam, az órák a szokásosnál lassabban teltek. Időről időre megpróbáltam újra Fredre pislantani, hogy túllássak a védelmen, amit önmagának létrehozott, de mindig taszított. Túlságosan erőltettem, amitől végül öklendezni kezdtem.

Az, hogy Freden agyaltam, legalább elvonta a figyelmemet Diegóról. Igyekeztem úgy tenni, mintha nem izgatna, hol helyezkedik el a szobában. Nem néztem rá, csak a lélegzetvételére összpontosítottam – könnyen megkülönböztethető ritmusára –, hogy észrevétlenül megfigyeljem. A helyiség túlsó végében ült, és a CD-it hallgatta a laptopján. Vagy talán csak úgy tett, mint aki hallgatja, ahogy én is úgy tettem, mintha a nedves hátizsákból elővett könyveket olvasgatnám. Szokásos ritmusomban lapoztam, de nem fogtam fel belőle semmit. Raoulra vártam.

Szerencsére Riley érkezett előbb. Raoul és a sleppje ott ügetett a nyomában, de nem annyira zajosan és elviselhetetlenül, mint máskor. Talán Fred egy kicsit móresre tanította őket.

Vagy mégsem. Fred inkább csak felbosszantotta őket. Komolyan azt reméltem, hogy Fred folyamatosan résen van.

Riley azonnal Diegóhoz ment. A szemem sarkából láttam, ahogy Raoul egyik-másik vadbarma körbejár, és a kedvenc játékait keresi, hogy ott folytassa, ahol abbahagyta, mielőtt Fred elüldözte őket. Kevin volt az egyikük, de ő mintha valami mást keresett volna, nem szórakozást. Többször is megpróbálta rám fókuszálni a pislantását, de Fred aurája sakkban tartotta. Néhány perc elteltével feladta, s úgy tűnt, meglehetősen rosszul van. (...)

Vonzó, veszélyes, végtelen világ...

Bree Tanner alig emlékszik előző életére, mielőtt érzékei csálthatatlanok, reflexei emberfeletti és fizikai ereje megállíthatatlan lett volna.

A szünni nem akaró szomjúság előtti életére... az életre,
amikor még nem volt vámpír.

Csupán annyit tud, hogy újszülött társaival élni kevesebb betartandó szabályt és még kevesebb elkerülhetetlen következményt jelent:

figyelj a hátad mögé, ne vond magadra a figyelmet,
és mindenekfelett érij haza napkelte előtt, vagy meghalsz.

Amit nem tud: halhatatlan életéből már nem sok van hátra.

Aztán Bree váratlanul barátá lel, egy újszülött vámpír személyében.

Diego hozzá hasonlóan kíváncsi teremtmőjükre, akinek még a nevét sem tudják. Amikor felismerik, hogy az újszülöttek csupán sakkfigurák egy elképzelhetetlenül hatalmas játékban, Bree-nek és Diegónak el kell döntenie, hogy melyik oldalra áll, és kiben bízik meg.

De ha minden, amit a vámpírokról tudsz, hazugságon alapul,
hogyan derítheted ki az igazságot?

Bree Tanner
rövid második
élete

Az érem megpördül...

Vajon mi vár a másik oldalon?

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

2 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

elsodor